

TEKSTEN EN GEDICHTEN (ALGEMEEN)

In dit gedeelte vindt u teksten en gedichten voor allerlei omstandigheden. Ze kunnen helemaal worden overgenomen of naar eigen wens worden aangepast. Het lijkt op het eerste gezicht een beetje veel, maar zo staat er in ieder geval iets voor iedereen bij.

1. Stil worden om jou te herinneren

Stil word ik in mijzelf
Jou wil ik voelen in mij.
Ik hoor nauwelijks het geschuifel
van de voeten.
Mensen zijn gekomen.
Van alle kanten.
Verbonden met jou waren ze.

Stiller word ik in mijzelf.
Verdoofd ben ik nog.
Niet te zeggen hoe ik mij voel.
Alles zo vreemd.
Ben ik dit wel zelf?
Zal het morgen niet gewoon
een andere dag zijn?
Alsof er niets gebeurde?

Zo anders stil wordt het in mij.
Jou herinner ik mij.
Jouw gezicht voor mij.
Je zou nog zo een woord kunnen spreken.

Zo anders stil word ik nu.
Jouw naam klinkt.
Een kaars wordt ontstoken.
Jouw licht in mij.
Jouw licht voor mij.
Jou wil ik mij te binnenbrengen.

Zo stil wordt het nu.....

2. Handen

Zolang er handen zijn
handen die willen geven
zolang voelt de mens zich veilig
geborgen bij de ander

Zolang er handen antwoorden
op uitgestoken, vragende handen
zolang blijft de mens hopen
verlangen naar uitkomst.

Zolang er handen zijn
handen die laten voelen
dat er nog leven in je is
zolang mag je niet wanhopen.

Zolang er handen zijn
handen die je brengen
via mensen naar de "Grote hand"
zolang zal Hij je vasthouden.

3. **Eeuwig leven voor jou**

Ze zeggen dat je gestorven bent, en dat is ook zo.
Je handen hebben de onze en de dingen om je heen losgelaten.
Je kijkt niet meer door het raam naar het weer van vandaag.
Je luistert niet langer als er ergens een deur opengaat
en je zegt niet meer: Kom binnen.
Je zegt de woorden niet meer, die je vroeger zei.
Het is stil geworden om je heen.
Maar toch horen wij je nog spreken en zien wij
met gesloten ogen wat je deed,
toen je nog gaande en staande bij ons was.

Nee, je zou pas echt dood zijn als wij je konden vergeten
en als je, weggewist uit ons geheugen, ons niet meer
bij zou staan met raad en daad van toen.
Dat doe je dus nog als we over jou verhalen vertellen:
hoe je het leven zag en de mensen
en wat je zou doen als je voor de vragen stond
waar wij voor komen te staan.

Nee, alles is nog niet voorbij.
Je leeft nog in onze verhalen over jou.
Onze handen kunnen je niet meer vasthouden,
maar wel onze woorden en de ogen van ons hart.
En daar zul je leven tot eens alles is volbracht
in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.
Want als je van iemand houdt, dan laat je die mens eeuwig leven.

4. **Een nieuw begin**

De dood is een steen die rollen kan,
een pad door de zee voor alleman,
een nacht met een morgen in 't verschiet
een nieuw begin, een ander lied.

Een afscheid voor eeuwig zo zeggen de meesten,
een avond, maar zonder een morgen op til.
Maar zingend staan wij rond 'n graf want we weten
dat God niet de doden maar levenden wil.

Geen nacht als een ijskoude steen op je lichaam,
geen tolgeld aan 't ijzeren noodlot betaald,
want God zal als morgenlicht over je opgaan:
een heden dat niet meer naar gisteren taalt.

De dood is een steen die rollen kan,
een pad door de zee voor alleman,
een nacht met een morgen in 't verschiet,
een nieuw begin, een ander lied.

5. Tot aan de poort

Tot aan de poort heb ik je vergezeld,
jij ging naar binnen; ik bleef buiten staan.
Ik keek je na, verbijsterd en ontsteld,
en tastend ben ik hier mijn weg gegaan.

De wereld was te groot voor mij alleen,
en alles wankelde, elk woord deed pijn.
En daar waar gisteren de zon nog scheen
hing nu een ondoordringbaar mistgordijn.

Een golf van wanhoop stormde op mij aan,
maar willoos ging ik verder, moe en mat;
en in een zee van leed was ik vergaan
als God mijn handen niet had gegrepen.

6. De brug

Breng jij mij weg tot aan de brug
Ik ben zo bang om daar alleen te staan.
Als je daar bent, ga niet direct terug
maar wacht totdat ik overga en zwaai me na,
dan voel ik mij heel veilig en vertrouwd.

Breng jij mij weg tot aan de brug.
Ik heb geen idee hoe diep het water is.
De overkant lijkt mij zo ver.
Je kunt de oever hier niet zien
zover het oog reikt, zie ik mist.
Ik twijfel aan het verder gaan.

De angst voor de dood is
als je angst voor het leven.
Het nieuwe lijkt te groot
om het oude op te geven.
In de diepte van je verlangen
ligt de kennis van het nieuwe leven,
zoals een vlinder al weet van vliegen
in zijn donkere cocon.

Breng jij mij weg tot aan de brug,
en ga dan niet te vlug terug.
Zwaai jij mij na
als ik er over ga.
Een heel klein duwtje in mijn rug
is alles wat ik nog verlang van jou.
Dank voor je liefde en je trouw.
Ik ga nu gauw,
want het begin is reeds in zicht.
Ik voel de warmte van een licht....

7. Zoek niet naar het graf

Zoek niet naar mijn graf.
Vraag me niet wie ik ben.
En of je me hebt gekend.

De idealen die ik had
blijven ook zonder mij bestaan.

Ik ben dood, maar leef voort
in de idealen die ik had.
En de anderen die blijven strijden
zullen nieuwe rozen doen bloeien.
Wanneer je daar over spreekt
spreek je over mij.

Zoek niet naar mijn graf
want je zult het niet vinden.
Mijn handen zijn nu de handen
van anderen die strijden.
Mijn stem roept in andere stemmen.
Mijn droom leeft voort bij anderen.
En weet dat ik pas sterf
als jullie de moed opgeven.
Want ieder die in de strijd valt
leeft voort in zijn kameraden.

8. Leven geven

Leven geven
is uitzicht schenken en uitzicht zijn,
uitnodiging en antwoord,
woord en inhoud bieden.
Ja zeggen en nog veel meer,
geloven, hopen en vertrouwen.

Leven geven
is dankbaar zijn om wat warmte geeft,
de wereld, de mensen, zon en maan
en zoveel meer daarbuiten.

Leven geven is elkaar ontmoeten
in de warmte en diepte van het hart
en geloven dat het niet zomaar is.
Geloven dat je sterven moet om te leven,
om levensadem en levenskracht te zijn.

Leven geven
is jezelf zijn
in grenzeloze liefde,
in volkomen overgave,
in grote dankbaarheid.

9. Leven

Prijsgeven
kwetsbaar durven zijn
is een beetje sterven.

Angst
teleurstelling en verdriet
is een beetje sterven.

Meeleven
mee-lijden met mensen in nood
is een beetje sterven.

Eenzaamheid
temidden van velen
is een beetje sterven.

Geloven
als duisternis je omringt
is een beetje sterven.

Hopen
blijven volharden
is een beetje sterven.

Liefhebben
in de kracht van de Liefde
is een beetje sterven.

Bidden
met vertrouwen (met volharding)
is een beetje sterven.

Vergeven
hart en hand tot verzoening reiken
is een beetje sterven.

En steeds een beetje sterven
aan jezelf.....is leven.

10. Voor een dag van morgen

Wanneer ik morgen doodga
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.

Vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
alleen maar een man alleen maar een vrouw,
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.

11. Als ik maar weet

Als ik maar weet dat in dit moeilijk leven
ik met mijn zorgen nooit alleen zal staan.
Dat al mijn schuld en zonde is vergeven
en dat ik altijd naar U toe mag gaan.

Als ik maar weet dat niets mij ooit zal scheiden
van uwe trouw, en van Uw liefde Heer.
Dat U mij zorgzaam aan Uw hand zult leiden
opdat mij niet nodeloos bezeer.

Als ik maar weet o Heer, dat in mijn zorgen,
in mijn verdriet, mijn moeite en mijn pijn
altijd Uw grote liefde ligt verborgen
zodat ik ondanks alles blij kan zijn.

Als ik maar weet dat in mijn laatste dagen,
als ik misschien niet eens meer bidden kan,
de Geest voor mij om hulp en steun zal vragen
zodat ik rust zal hebben Heer ... ook dan.

12. Angst en bevrijding

Te moeten sterven is een angst
die in ons sluimert.
Die wordt wakker
bij de dood of het ongeval van anderen.
We schuiven het sterven weg,
ver van ons;
het is voor iets later.
En toch is sterven het enige waar we zeker van kunnen zijn,
waar we onvermijdelijk naar toe leven.
leven en dood horen bijeen,
maar we hebben ze elk een eigen bestaan gegeven.
Voor velen is de dood een eindpunt
en geen rustpunt.

Dood is ook bevrijding van tijd en ruimte,
weg van de drukte,
rust voor het lichaam.
Het is een stilvallen van elke beweging,
een verharden van je gevoel,
een verliezen van je stem,
een verkillen van je lach,
het einde van je dromen.
Laten we de dood niet langer doodzwijgen,
maar leren ermee leven,
wetend dat er een plaats is
waar de doden leven.

13. De dood

Dood heeft vele gezichten.
Een voor hem die sterft
en een voor elk van hen
die achterblijven.

Er is een milde dood
die barmhartig is en goed.
Er is een harde, wrede dood,
die leegte achterlaat
en pijn en tranen.

Maar altijd is de dood
barmhartig, mild of wreed
voor hem die sterft
en voor elk van hen
die achterblijven
een nieuw begin, 'n breekpunt,
een keerpunt soms.

Hij die sterft, laat alles
alles achter.
Ook het zijn, het spreken,
het luisteren, het denken
en vooral het liefhebben.
Alles laat hij achter.
Hij vertrekt zo bezitloos
als hij gekomen is.
Maar de leegte,
waarmee hij kwam
is - zo bidden we hoopvol -
gevuld met tenminste
de zwaarte van zijn goede wil.

Zij die achterblijven,
verloren een mens,
een unieke mens,
die om de geest in hem -
de geest, waardoor hij sprak
en dacht
en kon beminnen,
blijft leven in anderen.

Wie in de geest gelooft
leeft,
al gaat zijn lichaam ten onder.
En wie zo leeft, in en door de geest,
sterft nooit, nooit,
omdat de geest onverwoestbaar is,
onsterfelijk, dat is: EEUWIG.

14. Thuiskomst

Je bént niet dood - de Heer heeft je geroepen
Bij Hem te wonen in zijn glanzend huis;
Je hoeft geen rust en vrede meer te zóeken,
Je hébt ze nu - want je bent veilig thuis.

Je bent niet dood - je mag voor eeuwig leven,
Je bent verlost van onvolkomenheid,
Van pijn en van verdriet, God zal je geven
Een onbegrensd geluk in onbegrensde tijd.

Je bent niet dood - maar ach, we zullen je missen
Zoals een mens de meest geliefde mist.
De jaren van geluk zijn nooit meer uit te wissen,
En wij geloven: God heeft zich niét vergist....

15. Het is niet voorbij

Als straks het rouwrumoer rondom jou is verstomd,
de stoet voorbij is de schuifelende voeten,
voel ik dat er een diepe stilte komt
en in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten.

En telkens weer zal ik je tegenkomen.

We zeggen veel te gauw: het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen
niet wie je was en ook niet wat je zei.

Ik zal nog altijd grapjes met je maken,
we zullen samen door het stille landschap gaan.

Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken
raak je mijn hart nog duidelijker aan.

16. Nu ik moet gaan

Nog zoveel bleef ongelezen,
nog zoveel bladzijden ongeschreven,
nog zoveel is ongedaan,
nu al moet ik gaan.
Nog zoveel verwachtte ik
de toekomst straalde me aan.
Als een bloem die steeds meer open bloeit,
zo voel ik mij
nu ik al moet gaan.

Nu alles is gezegd,
woorden van afscheid zijn gesproken,
goed is gemaakt wat scheef is gegaan,
woorden van vergeving
en verzoening zijn gezegd,
nu is het goed
nu ik moet gaan.

Jullie dank ik
om wie jullie waren.
Bewaar mij in jullie hart.
Leef je eigen weg in
de geest van liefde en goedheid,
nu ik moet gaan,
naar waar jullie nog
niet kunnen komen.

Eens zullen we elkaar zien.

17. **Afscheid van buiten**

Eerst kon je niet meer alleen lopen.
Je kwam met de stok die je horen kon buiten.
Een hele stap.
Toen was er een rolstoel nodig.
Je wilde je niet laten buitensluiten.
Je kwam nog eens de trap op.
Om mij te bezoeken.
Toen kwam je nog maar kort buiten.
Buiten gedragen door de ambulancebroeders.
Jij die zo'n buitenmens was.
Jij die zo hield van buiten in de tuin.
Je zat nog één keer in de zon.
Je voelde het felle licht van die namiddagzon.

Daarna had je nog die hoop, die wens.
Je wilde nog één keer naar buiten.
Je bracht het steeds weer ter sprake.
We wilden wel, maar zagen dat het niet meer ging.

Een laatste keer vroeg je het nog aan de dokter.
Ook hij zag het niet meer.
Toen wist je dat je niet meer buiten zou komen.
Binnen, beperkt tot je ziekbed, nam je ook afscheid van buiten.

Toen je weer naar buiten werd gedragen,
was de zon wit en was alles zo stil.
De stilte groette jou.
Buiten nam afscheid van jou.

18. **Krachtiger dan de dood**

Het is nog niet te begrijpen:
je stem niet meer te zullen horen,
jou niet meer naast me te vinden,
bij 't wakker worden
je gezicht niet meer te zullen zien.

Het is nog niet te begrijpen:
als anderen al weer doorleven,
als bijna niemand nog je naam noemt,
zal ik jouw stem nog horen in mij,
zal ik naar je verlangen
bij het wakker worden van mijn verdriet.

Het is nog niet te begrijpen:
afscheid van jou te moeten nemen,
het klinkt zo koud en onherroepelijk,
je zult altijd bij me blijven.

Ik zal mijn verdriet niet koesteren,
maar jou 'n warme plek blijven geven
diep in mij.

Jij was mijn geborgenheid
mijn tegenwicht
de intens levende

de storm soms
maar ook de luwte
geleefd heb je
tot het einde toe
en je leeft nog....

19. Huil niet om mij

Huil niet om mij, ik heb mijn doel bereikt.
Waar kan een gelovig mens tenslotte beter zijn
en veiliger geborgen dan in die eeuwigheid
van vrede, liefde, God?

Huil niet om mij, mijn lijden is ten einde.
Voor mij geen zorgen meer,
geen angst en nooit meer pijn.
Wil niet verdrietig zijn zoals soms mensen doen
die weten van verlies maar vreemd zijn aan 't gewin.

Huil niet om mij, ik kreeg wat ik verlangde:
de vrede, die uit God is, is mijn deel.
Laat dat 'n troost zijn voor die achterblijven.
Er komt een uur, waarop we allen
verenigd zijn in God, de God die Liefde is.

20. A Dieu

Je bént niet dood, de Heer heeft je geroepen
bij Hem te wonen in zijn glanzend huis;
Je hoeft geen rust en vrede meer te zoeken,
Je hébt ze nu - want je bent veilig thuis.

Je bent niet dood - je mag voor eeuwig leven.
Je bent verlost van onvolkomenheid,
van pijn en van verdriet. God zal je geven
een onbegrensd geluk in onbegrensde tijd -

Je bent niet dood, - maar ach ik zal je missen
zoals een mens de meest-geliefde mist.
De jaren van geluk zijn nooit meer uit te wissen,
en ik geloof: God heeft zich niét vergist

21. Wachten op de dood

De dood komt naderbij,
op kousevoeten
stil staat hij aan je bed
en wacht op een wenk;
hij heeft de tijd
jij bent nog niet zover.

De dood is geen verschrikking,
verlangend haast
wens je hem dichterbij
om uit de pijn en zwakte
te kunnen vluchten
naar een beter oord.

Nog is de band aan 't leven
te sterk in jou;
waarom nu al te sterven
als er een mens nog is,
om lief te hebben.
Je had zo graag nog wat tijd.

Het is je niet gegeven,
de dood staat daar
en wenkt je toe: ga mee
om gindse hoek wacht beter leven.
En langzaam geef je toe:
't wordt tijd om weg te gaan.

Wij zouden jou zo graag
nog bij ons houden,
zelfs tegen beter weten in;
gaan mee zover we kunnen,
het laatste stuk
moet je alleen.

Je laat je zacht omhelzen,
bedankt voor alles hier,
een laatste afscheidsgroet;
je sluit nog eenmaal zelf de ogen
heel zachtjes komt de dood
en neemt je mee, voorgoed.

22. Vergeet de mooie dagen niet

Als de horizon zover je kunt kijken donker blijft,
zonder een teken van licht,
als je hart vol verdriet is en misschien vol bitterheid
als schijnbaar alle hoop op nieuwe vreugde
en geluk verdwenen is,
eenzaamheid de toekomst lijkt
zoek dan zorgvuldig in je herinnering
ik vraag 't je, naar de mooie dagen.
De dagen dat alles goed was, geen wolkje aan de hemel
de fijne gebeurtenissen,
die je samen hebt kunnen delen.
Laten die herinneringen de bron zijn
voor de moeilijke tijd die komt.

Vergeet de mooie dagen niet!
Want als je die vergeet komen ze niet meer terug!
Neem jezelf opnieuw in handen.
Vul je hoofd met blijde gedachten,
je hart met liefde en moed.
Dan komt alles weer goed.

23. Indien ik je dragen kon

Indien ik je dragen kon
over de diepe grachten

van je verdriet en je angsten heen
dan droeg ik je, uren en dagen lang.
Indien ik de woorden kende
om antwoord te geven op je duizend vragen
over leven, over dood,
over liefhebben en gelukkig worden,
dan praatte ik met je, uren en dagen lang.

Indien ik vrede in je hart kon planten
door geduldig te wachten en te hopen
tot het zaad van vrede in je openbrak,
dan wachtte ik, uren en dagen lang.

Indien ik genezen kon wat omgaat in je hart
aan onmacht, opstandigheid
en groot verdriet
dan bleef ik naast je staan, uren en dagen lang.

Maar ik ben niet groter,
niet sterker dan jij
en ik weet niet alles
en ik kan niet zoveel,
ik ben maar een vriend op je weg,
al uren en dagen lang.

En ik kan alleen maar hopen
dat je dit weet:
je hoeft niet alleen te vechten
of te huilen
als je een vriend hebt
voor uren en dagen lang.

24. Lieg niet

Lieg alsjeblieft niet tegen me
niet over iets groots
niet over iets anders.
Liever hoor ik het vernietigendste
dan dat je liegt
want dat is nog vernietigender.

Lieg niet over liefde
iets dat je voelt of
iets dat je zou willen voelen.
Liever word ik bedroefd
dan dat je liegt
want dat is nog bedroevender.

Lieg niet tegen me over gevaar
want ik voel toch je angst
en wat ik gewaar word is waar
of ik ken je niet
en dat is nog gevaarlijker.

Lieg niet tegen me over ziekte
liever kijk ik de diepte in
dan dat ik mij verlies in één

van jouw lieve verzinsels
want daarmee verlies ik me dieper.

Lieg niet tegen me over sterven
want zo lang we er nog zijn
vind ik dat toegangsloze
niet mededelen wat je denkt
erger en zoveel doder.

25. **Goed zijn**

Het is zo eenvoudig goed te zijn
je hoeft slechts te beminnen
en je kunt ieder dag opnieuw
van vooraf aan beginnen

Het is zo eenvoudig goed te zijn
je hoeft niet veel te denken
een glimlach en een vriendelijk woord
kun je een ieder schenken.

Het is zo eenvoudig goed te zijn
zonder het zelf te weten
leer je onmerkbaar het eigen leed
om anderen te vergeten.

Een stille blik is soms genoeg
om je hart te winnen.
Het is zo eenvoudig goed te zijn
want: goed zijn is beminnen.

Een weinig ootmoed, wat geduld
zwijgen als je wilt klagen.
Het is zo eenvoudig en je zult
het leven beter dragen.

De ziel is als het kinderhart:
eenvoudig en ontvankelijk.
Ook voor het somberste gemoed
maakt goedheid je toegankelijk.

Het is zo eenvoudig goed te zijn
en het kost je toch zo weinig.
Mijn geliefden, wees goed voor anderen
wees goed - en je gaat veilig.

26. **Afscheid nemen**

Afscheid nemen
is met zachte vingers
wat voorbij is, dichtdoen
en verpakken
in goede gedachten der herinnering

Afscheid nemen
is verwijlen
bij een brok van het leven

en stilstaan op de pieken
van pijn en vreugde.

Afscheid nemen
is met dankbare handen
weemoedig meedragen
al wat waard is
niet te vergeten....

Afscheid nemen
is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag der belevenissen
loskomen en achterlaten
en niet kunnen vergeten.

Afscheid nemen
is het moeilijkste in het leven....

Men leert het nooit.

27. Onvergetelijk

Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven.
Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.
Ik zal nog van je dromen
en je stem nog horen.
Ik kan niet begrijpen
dat jij weg bent, voorgoed.

Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven
Jij zult altijd met mij meegaan
op de levensweg.
Ik zal altijd heimwee naar je hebben.
Ik had je langer willen vasthouden.
Ik had je nog zoveel willen vragen.

Jij blijft een litteken
in mijn bestaan.
Jij blijft een teken
van liefde in mijn leven.
Jou gedenkend zal ik groeien
en krachtig worden.
Ik zal vol levensmoed verder gaan.
Jij onzichtbaar bij mij.

28. Luisteren

Wie als een luisterend oor kan zijn
wie de moed kan opbrengen
om naar een wanhopige mens te luisteren.....

Wie een hand kan zijn
een warme, menselijke hand vol liefde
wie die hand wil gebruiken
om een eenzaam en droevig mens te geleiden

Wie een voet wil zijn
een voet die het aandurft om naar de ander te gaan
een andere mens, die het niet meer ziet zitten

Wie als een licht wil zijn
wie als het licht van een kaars wil zijn
voor en mens die het niet meer kan zien.

Die kan misschien een troost zijn voor ieder
die een verlies heeft geleden.
Ik spreek dan ook de hoop uit dat iedereen
zijn of haar best zal doen een lichtpuntje te zijn
voor een verdrietige medemens.

29. Een witte roos

Adem houdt op, warmte wordt kilte
diepe kilte als van dood
en lachen wordt stilte,
echo van vragen dat geen antwoord vindt.
Maar een mensennaam kan niet vergaan,
niet verzinken in oneindig niets.
Jouw naam heeft klank en toon gezet
van hoe de jouwen verdergaan.
In gemis, maar ook in vertrouwen
dat leven léven wordt,
gevochten en geknukt, geliefd en gelachen.
Zo wordt jouw naam een witte roos aan ons hart,
bloeiend voor altijd, geurig en welriekend,
maar ook doornig stekend,
want jij bent er niet als wij jou roepen;
en ons zoeken zal nooit vinden worden,
geen samen lachen en geen raken meer.
Maar in de stilte zul jij bloeien aan ons hart
als schitterende herinnering,
levend, tegen alle weerwil in.

Nee, vergeten zullen wij jou niet.
Wees gerust,
rust maar zacht
rust in vrede

30. Ze kunnen niet weten

Toen jij stierf is de wereld
gewoon doorgedaan met draaien.
Het werd nacht en ook weer morgen.
Er was lawaai en stilte
en ook om ons heen
maakte het leven - van - alledag
evenveel lawaai als anders.
Alleen, bij ons kwam dat
harder aan dan normaal.

Wat deed het pijn te zien en te horen
dat alles gewoon doorging toen jij gestorven was.

Wreed en onverschillig,
genadeloos en barmhartig was het
en elke indruk stak dieper, deed meer pijn.

Nee, ze kunnen niet weten wat wij nu voelen:
die steken pijn van afgesneden - zijn
en nooit meer samen ...
Ach, niets zal meer hetzelfde zijn
zonder jou.

31. 't Lest van 't zommer

A'j now boet'n um ow hen kiekt,
Op 't laand, in 't veeld en langs de wei,
dan is 't amaol weer zo aandere
As in 't veurjaor, umstreeks Mei.
't Greun is lange nich zo fris meer.
'n Eerst'n fleur is d'er of.
Hier en daor wodt 't spul a zoorder.
De bal zit oonder 'n griez'n stof.
De rogge is a van 'n kaamp of.
Weenterknoll'n bint weer zèèit.
Dee de leste haver mèèit.
't Wodt ook a weer vrooger duuster;
De veugel zingt nich völle meer;
De zwaluwe smiet zich al an koppels;
Dee vetrekt wa gauw 'n keer.
En dan is 't weer oet met 't zommer.
't Is toch meer nen kott'n tied.
Al wat mooi is in ow lèèv'n
bij vaak al te gauw weer kwiet.

32. Levensboom

Als je aan een boom zou vragen;
hé boom, sta jij nou graag alleen?
Dan zou hij, denk ik, zeggen:
geef mij maar boompjes om me heen.

Zou je aan vader vragen:
hé vader, sta je graag alleen?
Dan zou hij, denk ik, zeggen:
geef mij maar mensen om mij heen.

Als je aan een boom zou vragen:
aan wie geef jij het leven door?
Dan zou hij, denk ik, zeggen:
daar heb ik nou mijn takken voor.

Zou je aan je moeder vragen
aan wie geef jij het leven door?
Dan zou ze, denk ik, zeggen:
ja kijk daar heb ik jou nou voor.

Zou je aan oma vragen:
jouw leven, waar komt dat vandaan?

Dan zou ze, denk ik, zeggen:
van oma's die niet meer bestaan.

Dus bomen zijn als mensen:
geen van twee staat graag alleen;
in kinderen en in takken,
zo groeit er leven om je heen

Jij, je vader en je moeder
dat is een soort van levensboom;
die tak een eindje verder,
dat is een tante of een oom.

Maar die opa's en die oma's
die jaren terug gestorven zijn?
Ja kijk, ik zal maar zeggen,
dat zullen wel de wortels zijn.

33. Ik liep over het strand

Vannacht droomde ik dat ik met God over het strand liep.
Tegen de lucht tekenden zich taferelen uit mijn leven af.
Het viel mij op dat bij elk tafereel twee paar voetstappen in het zand stonden,
het ene paar van mij, het andere paar van God.
Toen het laatste tafereel van mijn leven oplichtte, keek ik achterom.
Het viel me op dat dikwijls op mijn levenspad maar één paar voetstappen te zien was,
en wel precies op de meest dorre en trieste momenten van mijn leven.

Ik wendde mij tot God en verweet Hem:

"U hebt gezegd dat U altijd met mij mee zou lopen.... Ik begrijp niet waarom U
mij in tijden, dat ik U het meest nodig had, in de steek hebt gelaten!"

Toen antwoordde God mij;

"Mijn dierbaar kind, ik zou je nooit in de steek laten in tijden van lijden en
beproeving. Bedenk dat je dáár waar je maar één paar voetstappen ziet, door
Mij werd gedragen."

34. Mensen bestaan voor mensen

Mensen bestaan voor mensen,
en het vertrek van de een roept het gemis voor de ander op.
En huilen is net zo menselijk als de dood menselijk is
en een consequentie van het leven.
Waar leven is is dood
waar bloei is is verval
en waar de lente aangloeit
wacht reeds de herfst.

Bestaan betekent ook: er eens niet meer zijn.

Dat weten we, dat wisten we,
maar nu de dood heeft toegeslagen
valt die erkenning zwaar, zwaarder dan ooit in theorie.
't Lijkt onaanvaardbaar, oneerlijk, niet menselijk.
En onze tranen zijn ons verzet, ons enige verzet,
dat we verdriet noemen.

Je kunt tranen niet wegnemen, niet blijvend drogen
met dat goedbedoelde, telkens weer herhaalde:
't leven gaat door' of 'je moet er mee leren leven'.
O ja, best bedoeld, dat wel, maar is er niet méér,
niets anders, niets beters te zeggen?
Laat ons dat in dit samenzijn tenminste proberen.

35. **Het geheim van leven en dood**

Het diepste geheim, dat elke mens in zijn greep houdt, is het 'er-zijn' en het 'er-niet-meer-zijn', begin en einde, leven en dood. Het begin overkomt je, onbewust, maar door het einde moet je heen, vroeg of laat, gelaten of opstandig, gelovig of ongelovig. De grens is er en je kunt haar wel vervagen, maar niet ontwijken.

Je ziet de einder liever niet, ofschoon hij steeds duidelijker opdaagt.

Het kan ook anders: de einder steeds in je blikveld houden, zoals Jezus Christus dat deed.

Hij spreekt er telkens over, bij allerlei gelegenheden, op een onverwachte manier.

Hij geeft de woorden 'leven' en 'dood' immers een inhoud,
tegengesteld aan wat wij er onder verstaan.

Wat wij 'leven' noemen, noemt Hij 'dood'.

En wat voor ons 'dood' heet, is voor Hem 'leven'.

De gelovige mens moet dit spraakgebruik van Jezus overnemen.

Durven leven met de dood voor ogen, is het leven in de ogen kijken,
zoals het in Jezus van Nazareth is opgebloeid.

Voor wie gelooft, betekent de-dood-aanvaarden:
binnentreden-in-het-leven.

Voor Hem is doodgaan:
gaan-leven voor eeuwig.

Slechts op deze manier kunnen wij het aanvaarden, als dierbaren ons ontvallen.

Zij hebben niet het leven verwisseld met de dood, maar de dood met het leven.

Zij zijn door de donkere poort van de dood heengegaan aan de hand van Jezus,
om aan de andere kant te ontdekken, dat daar een leven is zonder einde,
zonder verdriet en tranen, met enkel vrede en vreugde.

36. **De leegte**

Als je van iemand houdt en je bent van hem/haar gescheiden,
kan niets de leegte van zijn/haar afwezigheid vullen,
je moet dat niet proberen, je moet eenvoudig aanvaarden en volharden.

Dat klinkt hard, maar het is een grote troost,
want zolang de leegte blijft, blijf je aldoor met elkaar verbonden.

Het is fout te zeggen: "God vult die leegte";

Hij vult haar helemaal niet, integendeel.

Hij houdt die leegte leeg en helpt ons zo de vroegere gemeenschap met elkaar te
bewaren,
zij het dan in pijn.

Hoe mooier en rijker de herinneringen, des te moeilijker de scheiding.

Maar dankbaarheid verandert de pijn van herinnering in stille vreugde.

De mooie dingen van vroeger zijn geen doorn in het vlees,
maar een kostbaar geschenk dat je meedraagt.

Je moet zorgen dat je niet in je herinneringen blijft graven en je erin verliest,
een kostbaar geschenk bekijk je niet aldoor, maar alleen op bijzondere ogenblikken.

Buiten die ogenblikken is het een verborgen schat, een veilig bezit:
dan wordt het verleden een blijvende bron van vreugde en van kracht.

37. De boot

Die dag vertrok weer een boot uit de haven.
Waarheen?
Dat wist men ongeveer wel.
Wat men mee zou maken..... wist niemand.
Hoe zou de zee zijn?
Kalm of stormachtig,
zou men andere boten zien?
En de wind?
Zat ie in de zeilen?
Zou het dobberen worden of
zou de boot zich krachtig
verplaatsen van land naar land?

Er zal zoveel spelen.
Niemand weet wat,
niemand weet hoe hard het worden kan,
niemand weet hoe mooi,
niemand weet.
We kunnen alleen vertrouwen
geloven in onze boot,
geloven in zijn opvarenden,
geloven en vertrouwen in elkaar
en weten dat liefde
een goede wind kan zijn
over woelige baren.

38. De parabel van de panfluit

Er was eens een boom, een onbekende boom, ergens langs de waterkant, geplant door niemand weet nog wie. Hij leefde daar breeduit, met veel takken. Hij droeg de forse stem van de wind, of de doodse stilte van de avondlucht. 's Winters was het leven kaal en zwiepend in de harde wind, en met zijn twijgen als toegeklemde vuisten, vol nieuwe beloften, stond hij daar te wachten, tot het weer lente werd. Ga je gang, knipoogde dan de voorjaarszon, en dan kwam hij weer aan zijn oude, groene uitbundigheid, zijn takken liepen weer uit en schoten bloesem uit ingehouden leven. Het was een lust voor de ogen! En als dan de zomer kwam, maakte die boom een donkere hand gevuld met schaduw, gratis voor iedereen, en soms een paraplu tegen stromende regen. Zo leefde de boom met al zijn takken, jaar in jaar uit, zijn krachten verbergend en weer ontplooiend, op en neer in telkens vier seizoenen.

Maar op zekere dag kwam er een mens, iemand gewapend met een kapmes. De takken hielden van louter schrik het ruisen in. Er was geen ontkomen meer aan: de mooiste tak werd afgesneden en meegenomen naar het huis van die mens, een dode tak, voorgoed uit het leven weggesneden, weggevallen uit de schaduw met velen, onopvallend en straks natuurlijk stomweg vergeten. Wat betekent immers een tak aan en hele boom? Drie dagen later was de mens opeens weer terug, en de boom stond windstil van doodsangst met al zijn takken: wat treft het lot vandaag??

Maar kijk, de mens ging zitten, aan de voet van de boom, en... hij blies op de afgesneden tak, die hij panfluit noemde. Hij speelde een lied en de boom verstond het zo:

Horen jullie mij?
Ik leef, ik zing, ik fluit!

39. Het verhaal van de rode roos

Het begon klein en eenvoudig, maar het groeide, die kleine rode roos. Degenen aan wie de zorg voor deze roos was opgedragen, hebben deze nieuwe scheut omgeven met toewijding en liefde, tot deze roos zelf sterk genoeg was. Soms kwam de Heer van de tuin kijken naar het werk van zijn bemoeienis en hij ging met zorg te werk; hij gaf ze water en mest en sommige bloemen, die extra zorg nodig hadden, plukte hij zelf. De mooie rode roos kwam verder tot bloei en werd een juweel. De roos had oog voor andere soortgenoten en overwoekerde ze niet en verdrong de andere planten niet. Op een gegeven ogenblikken raakten zijn doornen verstrikt in die van een andere roos, een witte. Uit hun samen bloeien ontstonden nieuwe scheuten, die ze met liefde omringden. Dit kleine rozenbed stond gewend naar de zon en zorgde voor geur en pracht in de tuin van de Heer. De Heer zag en was tevreden.

Maar na verloop van jaren nam de kleur van de roos af. Ze verloor aan kracht. De heer zette zijn beste tuinlieden in en de roos leefde op. De witte en de kleine rozen beschutten de rode roos. Zo kreeg de rode roos weer geur en fleur. En toch verwelkte rode roos beetje bij beetje. Het water en de kunstmest hielpen nog weinig meer.

Toen is vier dagen geleden, de Heer van de tuin weer gekomen. Heel stil heeft hij in de morgen de roos geplukt, vlug en zonder pijn te doen. De andere rozen waren bedroefd en zeiden: "och Heer waarom?" En de Heer zei: "Het is goed zo, ik heb zelf de zorg voor deze mooie roos ter hand genomen. Ik zal er zelf voor zorgen."

40. Gebed voor een gestorvene

Jij, die leeft in het licht, ik weet: je dood was een geboorte.

Jouw leven was voltooid, je had geleerd wat je hier leren moest en daarom ging je heen, terug naar het stralende licht vanwaar je eens gekomen was.

Jouw dood: een geboorte in het licht.

Ik zend jou al mijn liefde,

ik denk aan jou hoe mooi, hoe lief je wel kon zijn.

Voel mijn dankbaarheid om alles wat je mij gegeven hebt.

Ik weet: je bent gelukkig, daar, je wordt er lichtend licht.

Moge God je zegenen op jouw weg!

En straks, dan zie ik je terug, als jij me opwacht bij de grens.

Want liefde is sterker dan de dood,

blijft ons verbinden, nu en straks.

Dat God jou in zijn liefde bergt !

Teksten en gedichten vader

41. Vader

Al jouw liefde, lieve vader

gaf je aan ons allemaal.

Nu is hier de plaats die je had

heel erg leeg, zo dor en kaal.

Maar voor jou is er daarboven

een bloementuin met wondere pracht.

Daar mag je nu in gaan rusten

want jouw taak hier is volbracht.

42. Eer

Zijn wortels zijn nu doorgesneden.
Zijn leven is voorbij.

Hij heeft zijn kaarsje doorgegeven.
De taak is nu aan mij.

Zijn wortels zijn nu doorgesneden.
Mijn vader is niet meer.
Doch in zijn warmte voort te mogen leven,
is voor mij een grote eer.

43. Nagedachtenis aan mijn vader

Van mijn vader leerde ik kijken
naar de nerven van een blad,
naar dierensporen op het veld
en naar reacties op gezichten.

En luisterend naar hem
leerde ik woorden spreken maar
ook horen wat er bij anderen
uit de gezwegen woorden sprak.

En, verder kijkend dan werd toegestaan,
zag ik zijn wens naar intens leven,
ook zich door mij geliefd te voelen,
mij groeien zien door mijn gebaren,
ook de kleinste juist te schatten.

Want groot wou hij mij weten
in - nooit belastend - wuiven
als was ik altijd blij wat ik,
door wat ik van hém leerde,
gelukkig heel vaak ben.

44. Vader

Wat vreemd, dat u er niet zult wezen
wanneer ik weer naar huis zal gaan.
U zult niet in kamer staan
en mij omhelzen, als vóór dezen.

'k Zal nooit meer, als u zat te slapen
boven een boek, boven een krant,
het blad, dat glipte uit uw hand
glimlachend van de grond oprapen.

'k Zal nooit uw "goede nacht" meer horen,
of het gestommel op de trap,
wanneer uw zo bekende stap
de morgenstilte kwam verstoren.

Nooit zult u door de tuin meer lopen,
waar iedre bloem en iedre plant
getuigde van uw zorgende hand.
- Nu ging de hemeltuin u open. -

O, die vertrouwde, kleine dingen,
die u zo onopvallend deed,
die zal ik missen, tot dit leed
verstild is tot herinneringen.

45. Als je je vader verliest.

Als je je vader verliest aan de dood,
je vader op wie je kon rekenen, bij wie je veilig was
en die zich in jou interesseerde,
je vader, met wie je praten kon,
om zo je eigen weg te vinden.

Als je je vader verliest aan de dood,
dan kan bijna niemand zeggen hoe dat voor je is,
hoe leeg het in jezelf kan zijn.

Als je je vader verliest aan de dood,
zou je hem nog even willen spreken,
hem willen zeggen hoe het met je gaat,
hoe je hem mist.

Als je je vader verliest, verlies je veiligheid en houvast.
Je wereld is niet meer als voorheen.

Teksten en gedichten moeder

46. Moeder

De milde moederhanden over het wijze hart gevouwen,
ogen voorgoed geloken in het stil gezicht, rust zij nu vredig,
en in tijdloos schouwen vergeleed zij door de dood
naar " 't Eeuwig Licht".

We zien haar nog eens aan, en kunnen niet vergeten,
hoe zij ons vormde, voedde, troostte en genas.
Doorheen het zwaar verdriet rijpt traag het teder weten
hoe zonder-grenzen-goed, hoe gaaf zij "MOEDER" was.

En stervend was zij nog gelovend in het Leven,
was zij de warme ster, die ons is voorgegaan.
Wat z'ons, haar kinderen schonk, mogen wij het verder geven,
in liefde, schoon en mild, zoals MOEDER heeft gedaan.

Zoals MOEDER op de HEER ons hoog vertrouwen stellen.
Hem om zijn goedheid loven, ook in leed,
in duizend daagse dingen, niet te tellen,
Hem dienen, nederig, trouw, zoals MOEDER heeft gedaan.

47. Moeder

Moeder, je hebt veel moeten lijden,
het was soms niet om aan te zien;
dan bad ik God, je te bevrijden,
genadig naar je om te zien.
En nu Hij je heeft weggenomen
ben ik pas weer tot rust gekomen.

Je lichaam is zo smal geworden
dat ik er al je pijn uit las;
't is als bij de bloemen die verdorden:
een schaduw van wat eenmaal was.
De dood heeft alles weggenomen
waardoor ik je nabij kon komen.

Ik kus nog eens je koude wangen,
ik streel nog eens je koude hand -
Dag moeder - God zal je ontvangen
daar waar geen pijn je kracht verbrandt;
want Hij heeft alles weggenomen
wat tussen jou en Hem wou komen.

48. Moeder

Je handen reiken overal
tijd kon je niet beletten
om als een werktuig in God's hand
met vast geloof bergen te verzetten.

Je was een moeder in kwadraat,
schiep steeds een hechte band.
Met al je liefde gaf je ons
een onbekommerd moederland.

Je bestaan was sober en zorgbarend,
een strijd voor eigen bloed.
Dit overpeinzend zegt mijn hart:
Je hebt het leven nog te goed.

49. Dag, lieve ma

Dag, lieve ma!
We vergeten je nooit.
Je was veel te uniek om zomaar te vergeten
en dat we je missen zul je zeker wel weten.

Misschien dat we ooit elkaar weer ontmoeten.
Jij gaat nu alleen op reis en wij moeten jouw groeten.
Het doet ons zo groot verdriet dat jij nu moet gaan.

Wij wensen je toe dat je opnieuw zult bestaan
in een droomland waar wij ooit weer samenkomen
en waar mensen nooit meer dood hoeven te gaan.

Teksten en gedichten bij dementie

50. Lege geest

De ziekte heeft hem weggenomen
Weg van zijn familie
Weg van zijn vrienden
Weg van mij!
Zijn geest is weggenomen

Mijn liefde voor hem is niet verdwenen
maar veel van wat we samen deden wel.

Als ik naar hem keek
zag ik dezelfde man als altijd
Maar als ik beter keek, in zijn gedachten
zag ik een andere mens
die zich niets herinnerde
van alles wat ik nog wist.

Misschien dat hij het niet begreep
en misschien dat hij het niet meer wist
dus dacht ik dat ik hem maar
moest helpen herinneren.
Ik hou van je opa,
Ik hou van je.

51. Opa en zijn paarden

Opa vertelde me over zijn paarden
Die hij niet kon vinden
En ik gniffelde omdat zijn verhalen
Zo vaak hetzelfde waren.

Opa is door onze vingers geglipt
Hij ging zijn eigen weg
En plots was hij verdwenen
Op die koude, eenzame dag.

Opa, vind je paarden
En rijd maar ver weg
Naar een plek waar je rust vindt
Heel de nacht en de dag

Vind je paarden, opa
En houd de teugels strak
En houd een plaatsje vrij voor mij
Naast jou, waar ik thuishoor.

52. Liefde en vriendschap

Ze zeggen: 'zij is gelukkig'
'ze heeft er geen weet van'
ze leeft in een eigen wereld'

Ik weet niet welke dag het is.
Wat er gebeurt ontgaat me.
Ik word omringd door vreemden
Zijn het mijn dochters of mijn zoons?
Waar is mijn man toch?

Ik moet de aardappels schillen
Ik roep de kinderen
ze antwoorden niet...
Waar zijn ze toch
De deuren zijn gesloten.

Ze zeggen: 'komt u maar bij ons'
Vreemde stemmen omringen mij.
Waar is mijn eigen huis?

Ze zeggen: 'ze is toch gelukkig'
'ze heeft er geen weet van'
'ze leeft in eigen wereld'
Maar soms is er een man, een vrouw, een meisje.
Ze legt een arm om mijn schouder
Ze geeft me een zoen zomaar....
ze omhelst me
Ik voel warmte en genegenheid.
Vriendschap.

Sommige dingen raken een mens dieper,
dan besef en tijd.
Ze zijn nauwelijks onder woorden te brengen.
Ze heten: LIEFDE EN VRIENDSCHAP

Teksten en gedichten bij een jongere

53. Bij een jong iemand

'n Mens heeft niet veel jaren nodig
om iemand te worden, iemand te zijn,
betekenisvol voor anderen, onvergetelijk.
'n Mens heeft niet veel jaren nodig
om gemist te worden, node gemist.

Drie jaren zijn het geweest, zesendertig maanden,
ruim duizend dagen, waarin Hij openbaar leefde,
die Jezus van Nazareth.
Drie jaar, drieëndertig jaar in totaal,
waren voldoende om deze jonge mens,
deze jonge man eeuwenlang en nog steeds
te doen leven in harten van tientallen generaties
en miljarden mensen.

Wat was er dan zo wonderlijk,
zo uitzonderlijk aan deze mens,
deze medemens, die Jezus van Nazareth heette?
Het antwoord is even simpel als onbegrijpelijk.
Hij was Liefde.
Hij leefde uit en van en naar de Liefde.
En dat is, zegt Sint-Jan, God.

54. Verder leven in ons

.... nog zoveel wegen lagen voor je open die je niet meer in kunt slaan.
Nog zoveel toekomstdromen lijken onvervuld.

Of hoop je nu dat wij misschien ?
Hoop je nu misschien dat wij je ooit gedroomde wegen verder gaan
en doen wat jij had willen doen ?
Hoop je nu misschien dat je in ons voort zult leven,
als de wereld om mensen vraagt die haar leefbaar en bewoonbaar maken.

Jouw naam,, zal met ons meegaan.
En je hart voor mensen zullen we ons leven lang met je delen.
En je dromen hopen wij waar te maken door met jouw aandacht en enthousiasme te werken aan een betere wereld.
Wil zo in ons midden voortleven in woorden, handen en ogen van mensen
Die met jou verbonden willen zijn.

En als je nu ergens leeft waar altijd vrede is,
weet dan dat ons hart bij je is.
Want wij zullen je nooit vergeten en je zult in ons hart blijven leven.

55. Een laatste afscheid bij een plotselinge dood

Je hebt ons niet meer kunnen groeten.
Er was geen laatste woord, geen brief om te zeggen
dat je van ons hield of hoe wij verder moeten zonder jou voortaan.
Je stem wordt niet meer gehoord en je ogen zijn gesloten.
En wat ons rest is alleen nog maar herinnering.
Maar daarin zul je dan ook leven.
En onvergetelijk zul je zijn, als in verhalen jouw naam wordt genoemd
en wij luisteren naar de stilte waarin jij tot ons blijft spreken.
Je blijft met ons meegaan, ons hele leven lang.

Zal er alleen maar leegte zijn als wij straks thuiskomen?
Zal er alleen maar gemis zijn als onze ogen vergeefs naar je zoeken
en je stem niet meer wordt gehoord?

Of zul je meer dan ooit wonen in de wereld van ons hart
die warmer is geworden sinds jij in ons leven kwam?
En als je nu ergens leeft waar altijd vrede is,
weet dan dat ons hart met jou verbonden is,
dankbaar voor alles wat je aan ons gaf.

Teksten en gedichten bij zelfdoding

56. Het had nooit mogen gebeuren (bij zelfdoding)

Het had nooit mogen gebeuren.
En toch gebeurde het.
Het is om te huilen
en je huilt dan ook.
Hartverscheurend.
tranen zijn
je enige expressiemogelijkheid

Maar vervolgens:
doe er iets mee.
Geef je verdriet een functie;
maak het produktief.
Laat het ergens goed voor zijn.
Verdriet -
je kunt er innerlijk door groeien.
Er wijzer van worden, menselijker.
Gevoeliger,
ook voor andermans verdriet.

En wie weet,
inspireert het je tot protest
tegen alles,
wat verdriet veroorzaakt.

57. Gemengde gevoelens

Heen en weer geslingerd
tussen boosheid en schuldgevoel
blijven wij achter
verdrietig
vertwijfeld
onze kansen met jou
verkeken voorgoed
het waarom van jouw weggaan
nooit uitgelegd
Ons hart verscheurd
door gemengde gevoelens.

Misschien
dat wij op een goede dag
mogen begrijpen
onze adem hervinden
onze blik verruimen
ons leven hernemen
in de troostende gedachte
dat jij vrede hebt gevonden
het verband kunt zien
en jouw plaats daarin
niet weg te denken
niet te vergeten
niet te vernietigen
door niets en niemand.

Mag je eindelijk thuiskomen
bij je diepste Zelf
Kom tot vrede
herken onze liefde.

58. Waarom?

Je was mijn vriend,
mijn metgezel
door alles heen.
Wij deelden onze diepste vragen
dacht ik
maar jij maakte heel alleen
die gruwelijke keus en ging jouw weg
een spoor naar nergens
dat doodliep in je eenzaamheid
waar ik je niet meer vinden kon
waar ik je ook niet zoeken kon.
Je sloot je af,
mijn metgezel,
je bleef alleen.
Jij mag je eigen grenzen hebben
dacht ik

maar jij ging heel alleen
de grens naar nergens over
een spoor liep dood
in zinloze verlatenheid.
Waar jij me niet meer horen kan
waar ik je nooit meer roepen kan.
Ik mis mijn vriend,
mijn metgezel,
ik ben alleen.
Mijn liefde schoot te kort
denk ik
ik was de vriend
waarvoor jij niet meer leven kon
die jou niet meer bereiken kon.
Mijn vriend is dood
mijn metgezel
door alles heen
is nu de vraag
"Waarom"

59. Wat zouden wij nog zeggen?

Wat zouden wij nog zeggen,
nu zijzelf de stilte koos?
We zagen hoe het leven haar beukte,
hoe slag na slag
haar dieper boog.
Machteloos hoorden we,
hoe ze klaagde en vocht
met zichzelf en haar God,
tot ze brak
en niets meer geloofde.

We stonden verstomd
rond de kilte van haar eenzaamheid.
Onze liefde kon haar niet verwarmen
Ze durfde niet te vertrouwen
op de kracht van onze armen,
nu ze zelf het leven niet meer dragen kon.
Ze wilde ons beschermen voor haar pijn
en smeekte: "Laat me gaan,
ik ben zo bang, dat ik ook jullie zal belasten".

Ze koos de donkere diepte van de dood
en liet ons achter
verward, woordeloos,
treurig-dankbaar tegelijk.
omdat haar leed voorbij is
en wij de diepe pijn van het gemis
nog even kunnen laten
in de stilte van dit laatste samenzijn.

Teksten en gedichten bij kinderen

60. Troost is er nog niet

Voor troost is het nog te vroeg.
Er is nu geen troost.
Nu is er leegte en gemis.
Dat we het leven moeten zoeken.
Dat we aan toekomst moeten denken.
Dat nieuw leven zich aandient.
Zeg het niet te vaak.
We kunnen het nog niet horen.
Zeg maar niet zoveel.
Zoek maar geen woorden.
Maar kom maar bij ons langs.
Ga maar zitten en luister.
Eindeloos, telkens weer, alsmaar opnieuw.
Luister naar onze verhalen.
Van de kleine.....
Hoe ze van de hond hield.
Hoe ze met hem de soepstengel deelde en at.
Hoe ze een bij probeerde te vangen.

Hoe gelukkig we met haar waren.
Ga maar zitten, luister maar.
Houd ons maar vast, wees maar stil met ons,
huil maar als je kunt.
Niemand hoeft nu groot en flink te zijn.
Luister maar en blijf maar komen,
als je wilt, als je kunt.
We weten het wel van die toekomst en het kind dat komt.
We zullen wel opstaan uit ons verdriet, langzaam,
op onze wijze, op onze tijd.
De steen zal wel omgewenteld worden.
Troost ons maar niet, maar kom maar
en reis met ons mee.
Het verdriet is te zwaar voor ons alleen.

61. Doodgeboren kindje

Niet, omdat jij doodgeboren bent, mijn kind, ben je mij lief.
Maar ik heb jou gekend, zo levend in mijn schoot
En jou, mijn kleine wezentje, tot in mijn ziel bemind.

Ik heb je in geluk ontvangen en gedragen,
Behoedzaam, door de dagen en de maanden heen.
Jij was in mij verweven, jij groeide van mijn leven.
Nooit was ik nog alleen !

Jij hebt het licht niet mogen zien,
De warmte van ons beiden niet koesterend ervaren....
Was jij te broos, misschien:
Het zachte zuchten van een droom die niemand kan verklaren.

En toch leef jij nog in ons midden, kind:
Een vonkje vuur dat tedere liefde in ons wakker maakt.
Een kus van licht die zachtjes onze zielen raakt.....
Jij bent bij ons, jij blijft bemind.
Jij, lieve dode, levend kind.

62. Onmogelijk

Hoe is het mogelijk
dat een bloem breekt in de knop
dat een ster wordt uitgedoofd
dat een bron verdroogt
nog voor zij een stroom wordt ?

Hoe is het mogelijk
dat een twijgje breekt
dat een jong uit het nest valt
dat de avond valt
voor de dag is begonnen ?

Hoe is het mogelijk
dat er kinderen sterven
nog vóór zij uitgroeien ?
En toch gebeurt het.

Hoe is het in Gods Naam mogelijk ?

Ach, het is Gods onmogelijk.
Had God niet willen leven
in alles en allen ?
Huilt God niet mee
door onze ogen ?

63. Mannetje Regenboog

Ken je mannetje Regenboog ?
Hij is heel klein, hij woont heel hoog.
Hij woont bij zon en regen.
En nooit komt iemand hem tegen.

Maar als hij daarboven toveren gaat,
een hemelboog vol kleuren,
dan zie je toch heus dat hij bestaat,
want hoe kan dat anders gebeuren ?

Als ik dat mannetje ooit ontmoet
dan zal ik hem vragen hoe hij dat doet.

64. Je naam

Je naam gaat van mond tot mond
gaat door de straten
blijft hangen in huizen
je echo waart rond.

Je naam als een luchtballon
zonder die draad om

je bij ons te houden
– zweeft weg naar de zon.

Je naam moet hier blijven
dus zal ik die schrijven
en altijd weer noemen.

Je naam zal ik zingen
met liefde omringen
jouw naam zal ik roemen.

Teksten en gedichten voor opa en oma

65. Gedicht voor opa/oma.

Nu je van ons bent weggegaan
wil ik je groeten namens alle kleinkinderen.
Je bent een bijzondere plaats in ons hart
en zo blijf je voor ons leven.

We zullen je blijven herinneren,
maar ook over je blijven praten.
Zo blijf je niet alleen bij ons,
maar gaat jouw leven ook verder.

Onze ogen kunnen jou niet meer zien.
Onze handen kunnen jou niet meer aanraken.
Maar als we in ons hart kijken,
weten we dat je er nog bent.

En we kunnen niet geloven
dat je nergens meer bent.
(Je bent weer bij opa/oma)
Iemand (God) zal nu toch wel naar jou omzien,
zoals jij in je leven naar anderen (ons) hebt omgezien.

66. Lieve oma.

Ze zeggen dat je dood bent
en dat ik nooit meer met je spelen kan.
Maar hoe kun je nou dood zijn
ik hou toch van jou
en je hoort toch bij mij.

Lief meisje
als ik dood ben wil dat niet zeggen,
dat ik niet meer van je hou.
De liefde van je oma
zal blijven doorgaan,
die hoort altijd bij jou.

Je had toch beloofd bij mij te blijven
en nou ben je doodgegaan.
Je was toch niet ziek
en ook nog niet zo oud,
waar ben je naar toe gegaan?

Ik wilde niet weg, maar de dood nam mij mee
naar een land,
waar ik altijd gelukkig zal zijn.
Als je aan mij denkt,
dan ben ik bij jou
dan ben ik bij jou

67. Voor opa

Aan de hemel staat een stralende ster.
dat is mijn opa,
heel hoog en heel ver.
Ik zou wel even willen kijken, waar hij is.
Even willen vragen hoe het gaat
en zeggen dat ik hem zo mis.
Al was het maar voor even,
kijken hoe mijn opa nu leeft.
Even de groetjes doen van ons allemaal
en zeggen hoeveel wij van hem houden.
Dan denk ik maar terug
aan hoe leuk het samen is geweest.
Ook al is mijn opa er niet meer,
in ons midden leeft hij nog steeds!